

© Альберт Фараон

Дара Корній увірвалася в сучасну українську літературу з романом «Гонимарник», за який письменницю нагородили третьою премією конкурсу «Коронація слова — 2010» і охрестили «українською Стефані Майер». Другий роман «Тому, що ти є» Дара написала майже під примусом прихильників, і знову — успіх! Твір було удостоєно відзнаки «Вибір видавців» від «Коронації слова — 2011».

Також серед нагород авторки — відзнака «Дебют року» від видання «Друг читача», премія асамблеї фантастики «ПОРТАЛ—2011» — «Відкриття себе» імені В. І. Савченка.

«Лісова пісня» Лесі Українки, тексти Миколи Гоголя та Івана Франка, «Казка про калинову сопілку» Оксани Забужко... Минають сторіччя, а традиція повертатися до джерела — незамуленого й досі — не переривається. Ось і Дара Корній підтверджує: витоки нашої рідної літератури невичерпні, безцінні та, що життєво важливо для нас, животворні, животворчі.

Сайт «Українська правда. Життя»

На шляху цих двох вирросло лише терня, через яке вони мали пробитися до далеких зірок. Сергій часто дивився з вікна дитбудинку на нічне зоряне небо, намагаючись вичитати в ньому свою долю. А тим часом його омріяна, але поки неznана зірочка змагалась із цілком земними проблемами і часто не мала іншої валюти, щоб заплатити за найнеобхідніше, окрім власного тіла... Випадково зустрівшись поглядами, Сергій і Зоряна зрозуміли, що відтепер навіки поєднані. Сергій не зважав на минуле своєї коханої, прагнучи подарувати їй щастя в майбутньому. Але коли безтурботні дні зміняться тривожними й гіркими, чи буде достатньо лише кохання, щоб порятувати їх від, здавалось би, невідвортної біди?..

www.trade.bookclub.ua

ЗІРКА ДЛЯ ТЕБЕ

Дара Корній

від лауреата конкурсу «КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

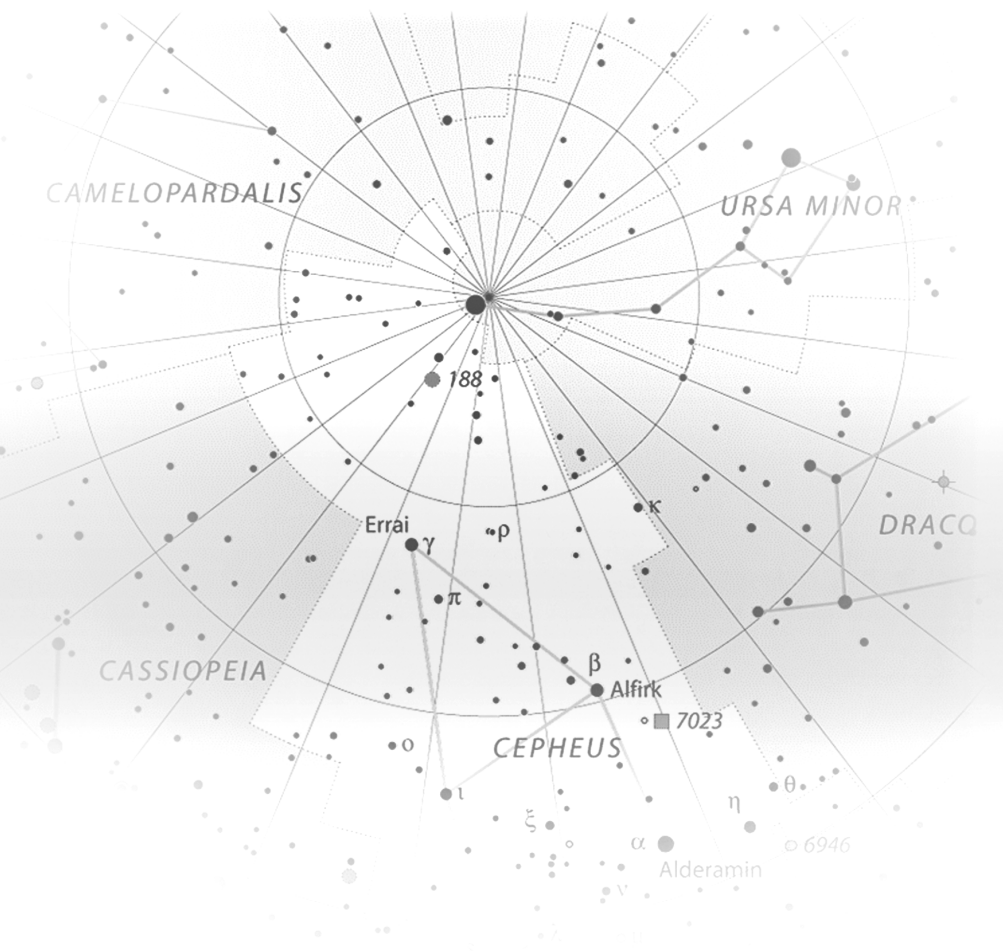
Дара Корній

ЗІРКА
ДЛЯ ТЕБЕ

від лауреата конкурсу «КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

КЛУБ СІМЕЙНОГО ЧИТАЧІВ

Дара
Корній

ЗІРКА
ДЛЯ ТЕБЕ

Поетичне оздоблення
Люби Долик

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
К67

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-14-4810-9

- © Замойська М. І., 2012
- © DepositPhotos.com / alptraum,
обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2013

Пульс у твоїх руках

Можливо, ця книжка не потребує передмови. Здається, розказана Дарою Корній історія була завжди, зроду-віку, відколи люди бачать зорі, а зорі — людей. «Зірка для тебе» відкриватиме багато «можна» і зніматиме чимало «могло б».

Цієї книги не могло не бути, як не могло не бути зірок і тих, хто їх рахує, кохання й тих, кого воно знаходить, вічності й тих, для кого в ній приготоване місце. Наче «Місячну сонату», наче пульс музики, «Зірку...» мусили віднайти. Утім, цього роману могло б і не бути, якби авторка обрала коло стандартних тем. Та ані тем, ані уяви письменниці не забракло, тому сподівання шанувальників вона, ймовірно, перевершить.

Ця книжка не потребує додаткової реклами. Як у давнину найцінніша інформація передавалася з уст до уст, так історія кохання Сергія і Зоряни, астронома-сироти і поетки-повії, прямуватиме світом від людини до людини, від серця до серця. Добрі ангели і брудні помисли, згубна пристрасть і фатальна помилка, слова, що не тільки зцілюють, але й утримують від непоправного, занедбані стежки і квітучі сади в оптимальній пропорції посіяні на сторінках роману.

Цю книжку можна взяти з собою в подорож чи до пологового будинку, подарувати другові й ворогові. Здається, її можна їсти замість хліба і напувати нею спраглу дива душу. Чи не тому, що народжена вона від двох стихій — прозової і поетичної, на кордоні талантів Дари

Корній і поетеси Люби Долик — шляхетних львів'янок, які промовляють універсальною мовою любові.

«Якщо зорі запалюють, отже, це комусь потрібно» — заяложена фраза знову набуває змісту. Насправді зорі були, є і будуть завжди, та лише тим, кому це дійсно конче потрібно, вони відкривають свої таємниці. Під «Зіркою для тебе» варто мріяти про кохання — міцне, щасливе, штивне, яке живе хай там що — плітки, стереотипи, підступи й навіть смерть...

У цій книзі є все, що має бути в класичному романі. Ціла галерея образів: він і вона, Сергій і Зоряна — знедолені герої, які зберегли людяність у нелюдських випробуваннях. Його друг Арсен та її подруга Лерка, бабуня і тітка, чуйний професор і добросерда прибиральниця... Є в романі загадки імен, секрети вчинків і велика таємниця народження. Тут багато мандрів у просторі й часі, справедливість і кривда, вузькі стежки й розкішні сади. Є буття і небуття. Єдине, чого немає, — фальші, натомість є правда, власне, «Зірка для тебе» — це і є правда, гірка і чиста, про нас усіх, про кожного. Настояна на гріхах і спокутах, витримана десятиліттями у потаємних шафах, вона нарешті вивільнилася.

Беручи до рук «Зірку для тебе», знайте, що цей п'янкий літературний напій, цей фешенебельний готель драматичних людських доль насправді має категорію «п'ять зірок». Вона — зоря, і вона у ваших руках.

Ольга Хвостова

*Рідній матусі присвячую цю книгу.
Материнська любов завжди береже нас,
вона ніколи не зраджує, вона просто Є
і тримає на своїх тендітних руках цей світ.
Дякую, мамо!*

*Автор висловлює щиру вдячність
талановитій львівській поетці
Любі Долик за надану можливість
скористатися під час написання роману
її прекрасними віршами.
Без їхнього неповторного ритму
історія була б геть іншою.*

Така, як ти,
Буває раз на все життя,
І то із неба.
Така, як ти —
Один лиш раз на все життя,
Не вистачає каяття,
Коли без тебе я.

Святослав Вакарчук

Оповідка
перша

Лічозір

Зірка

Високо-високо в небі маленькій зіроньці було зовсім не сумно і не самотньо, було добре. Сестри водили хороводи, і вона безтурботно зоріла. Одна з багатьох — маленька, сьйлива, весела. Батько-Місяць вигравав на флюярі свою коломийку чи вальс, і зіроньки під ту мелодію безжурно танцювали. Інколи шкодила веселоцям дивна смутна мелодія, яка долітала звідкілясь із тих околиць, де вічна темрява. І тоді, щоб приглушити сум та повернути веселість, зіроньки не тільки танцювали, а й співали.

Одного разу маленька зіронька так захопилася веселоцями, що й незчулася, як відбилася від гурту подруг і залетіла далеченько від них. І потрапила в дивну місцину. Тут не мешкало світло, тому завжди було темно, незатишно та трішки лячно. Але не порожньо. Жили в тому краї кам'яні одоробла. То вони видавали ті непривітні звуки, котрі не подобалися зіронькам. Кам'яні створіння тремтіли та сумно квилили. Стало моторошно від побаченого маленькій зіроньці, відразу схотілося додому, до світла, до сестричок, до батька. Але вона не могла піти просто так, бо в тому співі було стільки печалі...

— Ви чому такі дивні? — запитала зірочка.

— Нам холодно, темно і страшно. І нас ніхто не любить, ми не знаємо любові.

— Любові? — перепитала збентежено зіронька. — А що таке любов?

— Ти не знаєш, що таке любов? — загули здивовано одоробла.

Вона не знала. Їй було просто добре в небі, поруч із такими, як вона. А можливо, то і є любов, якщо тобі добре?

— Любов — то коли більше віддаєш, аніж береш, — сказало найпохмуріше одоробло. — Навіть тоді, коли боляче.

Воно, очевидно, згадало про щось своє, бо тяжко зітхнуло.

— Боляче... А що таке «боляче»? — не вгавала цікава зіронька.

Вона вперше чула такі чудернацькі слова.

— Боляче — це коли ти зовсім сам, — відповіло найменше створіння.

— Та хіба ви самі? — чудувалася зіронька. — Вас тут багато.

— Ох-ох! Коли поруч із тобою хтось, то це ще не означає, що ти не сам, — уже зовсім безглуздо, як зіроньці здавалося, відповідало найменше кам'яне одоробло.

Зіронька нічого не зрозуміла. Тільки закліпала-заблїмала своїм великим яскравим оком.

Найбільше одоробло це помітило і заходилося пояснювати:

— Колись давно і ми були веселими та радісними. Майже такими, як ви. Бо мали за друга справжню Зірку. Не просто зірочку, а велику прекрасну Зірку. Вона любила нас і приязно світила усім, щедро дарувала світло, радість, тепло. То зараз ми — тьмяні одоробла. А тоді були барвистими та веселими кругликами. Ох, не розуміли ми свого щастя. Бачиш, як нас багато, а Зірка лишень одна. Скривдили ми її одного разу. Сказали, що то вона завдяки нам і світить, і гріє, і навчилася любити. І що ми насправді зможемо прожити без неї, якщо дуже захо-

чемо, а вона без нас — ні. Засмутилася Зірка і пішла від нас. А разом із нею з нашого світу щезло світло, а за ним тепло та любов. Пізно ми це зрозуміли. Наші кольори зблідли, серця закам'яніли. Ми нікому не потрібні, навіть одне одному, і тому самотні. Ми наче мертві, але досі живі. Ох!

Одоробло важко зітхнуло, а за ним й інші. Від того зробилося довкола ще похмуріше.

Зіронька досі нічого не знала про серце, вона не відала, що таке любов, не чула й про біль... Але враз захотілося те все пізнати. Щось дивне заворушилося всередині. Такого з нею ще не траплялося. Жаль заповонив душу. Що вона може зробити, щоб допомогти цим бідним створінням? Вона ж маленька, тендітна, але... Вона має в собі те, чого не мають вони. Може, вона спробує поділитися з ними? Вона ніколи нічого не робила для когось. Можливо, через те, що не мала для кого, чи тому, що ніхто не просив?

Зіронька з усіх своїх сил яскраво спалахнула. Похмурі одоробла вмовкли вражено, переставши тужливо гудіти. Вони стрепенулися від світла, знітилися від гарячої хвилі, що огортала ніжно. Їхні закам'янілі серця ожили.

У небі темному, холодному, порожньому, з'явилось прегарне світило. У його серцевині народжувалося щось палке і сильне. Душа отримала серце і стала Зіркою.

— Хто я? — питала в неба нова Зірка.

Небо лагідно відповідало:

— Той, хто навчиться любити інших, отримує серце. Як світитимеш, так тебе і називатимуть.

Отака тобі казочка на ніч. Казка про Зірку. Я не знаю, чи то Зірка-карлик, чи супернова, — ти обов'язково це з'ясуєш, коли прокинешся. Астрономи в тих світилах

*ліпше тямлять, аніж поети. Правда? Тільки знай, що
десь у Всесвіті, далеко-далеко, а може, навпаки — зовсім
поруч, напевно, в системі Альфа Центавра, живе нова
Зірка, що має і серце, і душу. А тепер спи, мій коханий,
міцно спи.*

*Послухай, будь ласка, послухай всім тілом:
Це зорі прислали цю музику нам.
Тумани украсти нас, певно, хотіли,
Ми танули й вірили тільки зіркам.*

*Ми линули в ніжності тихих мелодій,
Зникали у тиші слова і думки.
Ми були — у Вічності!
(Правда, ти згоден?)
Ми були.
Ми є.
Ми самі вже — зірки.*

1. «Місячна соната»

Дайте поплакати,
дайте поплакати
і розчинитися в морі солонім,
дайте побути — собою — усякою,
дайте зануритись в щастя
і в горе.

Як покохала —
зіркою стала, —
в сяйво долонь
так щасливо летіла!
Радістю,
втіхою
стати хотіла.

Стала лиш
опіком —
серця і тіла.

Сергій лежить на чисто вимитій рососою траві, яка, беручи тепло від землі та його тіла, стає майже сухою, м'якою на дотик. Довкола благодать. Ніч. Небо над зорями, небо під зорями — і людина, розчинена в тому небі. Через скляне око телескопа Місяць видається не пихатим бевзнем, як оце сьогодні, а звичайнісіньким холодним пустельним шматком каміння, й зовсім не світилом, навіть не ліхта-

риком. Купа німого бездушного ґрунту, який ніколи нічого не вродить. Шпилясті гори без вітру, вулканічні кратери без вогню, «моря» без води та штормів, пустелі без піщаних буревіїв. Як Зорянка його називала? «Штукар». І лагідно, і потішно.

Штукар. Майстер на вигадки. Він не має на меті когось веселити, просто очікувально спостерігає, як легко-вірно піддаються його магнетизму люди, земля, води на тій Землі. Припливи, відпливи... Моря й океани відступають, бо він рухає ними... Звісно, штукар.

До знайомства з Зоряною Місяць для Сергія був лишень супутником Землі, другим за яскравістю об'єктом на земному небосхилі після Сонця і п'ятим за величиною природним супутником планет Сонячної системи. І ще, можливо, гордим персонажем народних пісень. То Зоряна вдихнула в те слово душу. Інколи йому здавалося, що все, на що падав її погляд, оживало. Вона палко любила світ у всіх його проявах. І той, що згори парасолькою накриває, і той, що під ногами простелений. Вона майстерно заплітала побачене у вірші, даруючи життя навіть неживому.

Наче вчора те було: сидять вони на високому пагорбі біля самісінького Дністра. Тепла літня ніч. Цвіркуни мов подуріли — вистукують у траві свої диво-звуки. Їм бай-дуже до двох закоханих людей, бо вони також закохані. Вода внизу іскриться під місячним світлом, а вгорі майже як теперечки — зорі-зорі-зорі, мов алмази-брахмани, виблискують. Його Зіронецька не втримується, наспівує:

Ой, не світи, місяченьку, не світи нікому,
Тільки мому миленькому, як йтиме додому.

— А Місяць зовсім не світить, — заперечує Зоряні Сергій жартома, ох і любить він отакі кпини. — Місяць

відбиває сонячні промені, що віддзеркалюються білим пилом його поверхні, а його фаза (тобто та частина поверхні, яку ми із Землі бачимо) визначається її положенням на орбіті. А от зорі — інша справа. Вони світять.

— Ой, Сергійко-Мудрійко! Ти — зануда. І за що я тебе кохаю? Чи не байдуже людству до білого пилу поверхні Місяця в ось такі моменти, коли в душі птаха народжується? От скажи мені на милість, чи стало б людство ліпшим без «Місячної сонати» Бетховена? Якби сердешний композитор мислив твоїми категорійками, то ніц би путнього не витворив.

Вона замислено задирає голову, кілька секунд мовчить. Сергій усміхається, бачачи, як кінчиком її носа блукає місячний промінь. Красиво!

— Сергійку, а мені зараз Місяць підспівує, чуєш? — шепоче ледь чутно.

Сергій стенає плечима. Поетеса, що з неї візьмеш? Фантазерка ще та!

— Та де ти там чуєш! Фаза Місяця, гравітаційні сили, карта Раччіолі, якщо його з кимось не сплутала! Боже, якого я нудного академізму від тебе нахалася! — Зоряна вдавано ображено надуває губи. — Хто знає того Раччіолі, крім тебе та ще гурту таких самих всезнайок? А ось «Місячну сонату» чули усі. Бачиш, навіть зорі штукарю яскраво підморгують.

— Не Раччіолі, а Річчолі¹, — поправляє Зоряну Сергій і додає повагом: — Е-е-е, зорі — то геть інше. Це не Місяць.

¹ Джованні Баттіста Річчолі (17 квітня 1598 року, Феррара — 25 червня 1671 року, Болонья) — італійський астроном. Спільно з Грімальді вивчав Місяць і склав перші місячні карти; назви місячних морів і кратерів (у тому числі кратера Коперника) з цих карт використовуються донині. (Прим. авт.)

Вони напrawdę світять. Бо потужний тиск у їх центрі викликає реакцію ядерного синтезу. Під час цих реакцій атоми водню з'єднуються, виділяючи велетенську кі...

Не договорив. Зоряна обірвала його:

— О, тільки не тра' зачинати повчальну лекцію вже про зорі, добре? Вони просто є, як ми з тобою.

Стрепенувся від спогаду. О, так. Зорі є. Близько чотирьох із половиною тисяч зірок можна побачити на небі неозброєним оком у таку ніч, як сьогодні. Можливо, не всі живі, бо деякі давно вже мертві, а світло їхнє досі блукає Всесвітом. Як і душа Зорянки. Бо тіло мертве, а душа? Вона дотепер тут, поруч, ніяк не пристане до жодного берега. Сергій відчуває це. У спогадах, у мріях, у снах, у віршах, у смішних малюнках, навіть у сонаті Місячній, між небом та землею. Застрагла, бо то він винен. Він її не відпускає. Не може, не вміє, не знає як. Замулити пам'ять чимось би... Та чим? До відірваної ноги можна протез причепити, а до покаліченої душі?

Скільки разів картав себе за те, що тоді спізнився. Якби приїхав раніше на півдоби, встиг, долетів, був поруч у пологовому будинку, то все склалося б по-іншому. Вона померла під час пологів, син так і не народився. Лікарська недбалість, байдужість — чорторий... Важко пригадуються ті години. Не хотів летіти на той клятий симпозіум у Німеччину. Наче передчуття якесь мав. Зірка наполягала:

— Коханий, Сергієчку, то твій шанс! Не всіх навіть визнаних науковців запрошують. А що зі мною станеться? Жінки народжували до мене, народжуватимуть і після. Із лікарем домовлено, гроші наперед заплачені, бабуня Ніна поруч, Арсен, Лерка, пані Клара... Усе буде гаразд, сонечко, обіцяю дочекатися... Ще два тижні в запасі.

Не дочекалася. Малюк попросився на світ раніше. Почалися передчасні пологи — перші, болючі. А за ними

калейдоскоп дурних випадковостей. Забута в поспіху мобілка на столі. Утомлений цілодобовою працею водій «швидкої», який відпрацьовував другу зміну поспіль і за себе, і за хворого напарника, переплутав адресу пологового і завіз не в ту лікарню. П'яний, мов чіп, черговий лікар-гінеколог у приймальні, медсестри напідпитку, сердиті та вічно всім незадоволені санітарки. Сплутані пазли, мов вирок: ліки, що мали б стимулювати процес народжування, все зробили навпаки... Укололи кінську дозу заспокійливого замість стимулятора. Зірка з дитям заспокоїлися та заснули. Її поклали на кушетку в передпологовій палаті і просто забули. «Згадали» аж вранці після перезмінки, коли розлучений та наполегливий Сергій із аеропорту відразу примчав у лікарню й зчинив справжній рейвах, піднявши всю клініку на ноги.

Його Зірка спала, всміхаючись чи то ангелам, чи снам. Правою рукою тримала живіт, де покоїлося маля, ліву поклала під голову. Вона так і не прокинулася.

Що було опісля — Сергій майже не пригадує. Пеленою застелена свідомість. П'яний рудоволосий молодий чоловік із вицвілими банькатими очима перед ним. То лікар, той самий, і він у білому халаті, і від нього смердить перегаром. Тупо шкіриться, раз по раз гидко гикаючи та розводячи апатично руки в сторони: «Ух, той! Вибач, корешок. Так сі стало. Святкували мої уродини, напилися вдрабадан. Буває. Знайдеш іншу тьолку. Благо, того добра навалом. Вона й так би не народила сама. У неї... е-е-е... той...» І він далі говорив, говорив, говорив, бридливо надуваючи губи. Та самих слів Сергій уже не слухав. Вони ставали гидкими ропухами, вискакуючи з рота горе-лікаря та, роздуваючись, лускалися від огиди. Тріскалися та лишали по собі смолянистий слід. Світ умирав, тяжко й помалу. Звідкись у руках з'явився гострий предмет,

потім з'ясується — то скальпель. У голові вибухнуло щось червоне, в'язке і смердюче. Залило голову, очі, кімнату, і та кудись потекла, загойдалася підлога під ногами. Кавалками пригадував крики, зойки, червоні липкі долоні. Багрянець на штанах, руках, черевиках... Потім реальний світ узагалі вимкнувся, залишаючись просто маревом. Сергій наче заснув і бачив сон.

Сон.

Він іде напівтемним вологим тунелем. Тиша, чути хіба що його кроки. Зупинка. Та тунель не закінчується. Роздоріжжя. Дві дороги, майже як у казці. Обидві ведуть до світла. І він має вибрати. «Наліво підеш — життя вічне знайдеш», — хтось наче говорить у голові. Але та дорога, що праворуч, манить дужче, бо звідти лунають Зірчині вірші:

Тримай мене на відстані, коханий!
Ти ще не чув, щоб так тебе назвала?
На відстані дзвінків, мовчань незнаних,
і жартів лоскоту, і тем (таких загальних!)
не пропусти моїх бажань навалу!
Тримай мене на відстані, коханий!

Сергій майже біжить на голос. Влітає на залиту світлом галявину. Посередині зеленого моря трави — Жінка в білому. Вона озирається. То його Зорянка. Вбрана в розкішну сукню, сніжну з ледь уловним рожевим серпанком, ту саму, у якій вінчалася в церкві. Блакитне небо, сонячна днина, зелені дерева довкола і вона — його Зірка в білому. Жива. Звідкись береться музика. «Місячна соната». Він запрошує кохану на вальс, місячний вальс у променях сонця. Вона ніжно притуляється до нього і шепоче-шепоче на вухо:

Зміст

Пульс у твоїх руках	5
---------------------------	---

Оповідка перша. Лічозір

Зірка.....	15
1. «Місячна соната»	19
2. Соломинка	28
3. Арсен	40
4. Бабуня Ніна	50
5. Не вкради	62
6. Пані Войцеховська	71
7. Професор Осмомислов	81
8. «Служба неба»	94
9. «Алхімік»	105
10. Дівчата	111
11. Поетка	123
12. «Старша від людства, давніша від пустелі...»	137

Оповідка друга. Літавиця

Без крил	145
1. Руфіна	147
2. Творець	156
3. Спочатку	164
4. Князівство	174
5. Авгострада	187
6. Невільне падіння	202
7. У загоні	214
8. Зірка впала	222
9. Тату смерті	230
10. Побачити серцем	239
11. Крила	246
12. За мертвою водою	252
13. Ключі	259
14. Двері	265
15. Дорога до себе	273
Епілог	289

Літературно-художнє видання

КОРНІЙ Дара
Зірка для тебе

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Коректор *М. М. Чемерис*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*

Підписано до друку 22.03.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ “Кредо”»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Корній Д.

К67 Зірка для тебе : роман / Дара Корній ; поетичне оздоблення Л. Долик ; передм. О. Хвостової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 304 с.

ISBN 978-966-14-4810-9

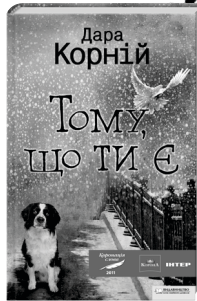
Вона — Зоряна, Зірка. Він — Сергій, Лічозір. Ці двоє дивні, і вони не могли не зустрітися, хай навіть ця зустріч принесла обом страждання. Історія їхнього кохання почалась як чудесне визволення зі світу самотності, страху та гріха. Ці двоє пізнали божественну радість і єднання душ. Але невдовзі настануть часи тути, і вони мають подолати їх любов'ю, якої ще не було: ось вона, беріть, володійте, ця зірка — для вас.

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

ТА, КИМ ЗАХОПЛЮЮТЬСЯ, ЯКУ РЕКОМЕНДУЮТЬ І НАГОРОДЖУЮТЬ, — МІСТИЧНА ДАРА КОРНІЙ

Ніколи не рано закохатися. Сашко з дитсадка марив Оксаною, та вони прожили життя нарізно. Ніколи не пізно щось змінити. Особливо коли двома долями опікується володар часу Числобог! А отже, Оксана не стрибне з мосту Скупого кохання, так і не пізнавши справжнього почуття... Але яку дату обере Сашко, щоб виправити минуле: день її весілля чи єдину ніч, яку вони провели разом?

Птаха — світла безсмертна, Стриб — темний. А от Мальва ще не визначилася, більше того — дівчина донедавна й гадки не мала про своє поклонання. Настав її час розпускати пелюстки, от тільки чорні чи білі?

У життя Аліни вриваються чари, яким вона не здатна протистояти, а також кривий ворог Градобур — заклинач дощу. Чи зважиться вона пожертвувати коханням, щоб урятувати свою родину? Цей роман — урок справжньої української магії!

